

Arrest

nr. 157 680 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 20 augustus 2010, werd op 9 december 2010 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2010 werd ingediend door :(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkenen voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie Nr. N0414910 kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door haar verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt S C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Het attest van immatriculatie stelt ook: "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een Nationaliteitsbewijs."

Betrokkenen beroepen zich op de vrijstelling van het voorleggen van een identiteitsbewijs omdat hun asielpprocedure nog hangende zou zijn. We merken echter op dat de asielpprocedure reeds werd afgesloten voor het indienen van deze aanvraag 9bis, namelijk op 12.03.2010, met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen kunnen zich dus niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren".

Betrokkenen beweren ook dat het onmogelijk is om een paspoort te bekomen bij de Iraakse diplomatieke overheden en consulaire diensten omwille van hun inefficiëntie door de conflicten die Irak heeft gekend en nog kent. De meeste publieke gebouwen en burgerlijke archieven zouden zijn vernietigd. Betrokkene brengt echter geen enkele vorm van persoonlijk bewijs aan die zou kunnen aantonen dat de algemene situatie in Irak het voor hen onmogelijk zou maken om in België een paspoort te bekomen.

Betrokkenen zeggen dat zij al verschillende administratieve stappen zou hebben ondernomen bij de Iraakse diplomatieke overheden om een paspoort te bekomen. Ze beweren ook dat hun kansen op steun van de Iraakse overheden zijn verminderd door hun asielaanvraag in België. Ook van deze beweringen wordt geen enkele bewijs voorgelegd dat zou aannemelijk maken dat betrokkenen geen paspoort kunnen bekomen bij de Iraakse ambassade in België. De loutere bewering dat het onmogelijk is om een paspoort te bekomen volstaat niet om een documentaire vrijstelling te rechtvaardigen, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen leggen DNA-analyses voor die aantonen dat de echtgenoot en vader van betrokkenen (namelijk de heer Y, Daniël) de broer is van mijnheer Johnny Y en de zoon van mevrouw KI die legaal in België verblijven. DNA-analyses die betrekking hebben op de echtgenoot en de vader van betrokkenen kunnen door onze diensten niet aanvaard worden als identiteitsbewijs aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken en aangezien deze analyses niet aantonen dat betrokkenen zelf geen identiteitsbewijs kunnen bekomen bij de Iraakse ambassade in België.

Ook het voorgelegde uittreksel uit het wachtregister d.d. 13.01.2010 kan niet door onze diensten aanvaard worden aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt H C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.

Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 11.10.2010."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, machtsoverschrijding, de artikelen 33 en 37 van de grondwet, artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009, de artikelen 1, 21, 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de artikelen 33, 37, 104, 105 van de Grondwet en de artikelen 1 tot en met 82 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekers betogen vooreerst dat er rekening diende te worden gehouden met het geheel van elementen aanwezig in het administratief dossier en met hun verklaringen. Ze stellen dat zij onmogelijk een paspoort konden verkrijgen gezien de conflictsituatie in Irak. Ze wijzen op het feit dat hun nationaliteit niet in vraag werd gesteld tijdens hun asielaanvraag.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing motiveert wel degelijk waarom de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en gaat in op de conflicten in Irak die door verzoekers werden aangekaart. De beslissing luidt als volgt:

"(...) Betrokkenen beweren ook dat het onmogelijk is om een paspoort te bekomen bij de Irakese diplomatieke overheden en consulaire diensten omwille van hun inefficiëntie door de conflicten die Irak heeft gekend en nog kent. De meeste publieke gebouwen en burgerlijke archieven zouden zijn vernietigd. Betrokkene brengt echter geen enkele vorm van persoonlijk bewijs aan die zou kunnen aantonen dat de algemene situatie in Irak het voor hen onmogelijk zou maken om in België een paspoort te bekomen. Betrokkenen zeggen dat zij al verschillende administratieve stappen zouden hebben ondernomen bij de Irakese diplomatieke overheden om een paspoort te bekomen. Ze beweren ook dat hun kansen op steun van de Irakese overheden verminderd zijn door hun asielaanvraag in België. Ook van deze beweringen wordt geen enkel bewijs voorgelegd dat zou aannemelijk maken dat betrokkenen geen paspoort kunnen bekomen bij de Irakese ambassade in België. Een loutere bewering dat het onmogelijk is om een paspoort te bekomen volstaat niet om een documentaire vrijstelling te rechtvaardigen, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980. (...)"

Het feit dat hun nationaliteit niet in vraag zou zijn gesteld tijdens de asielaanvraag doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument inherent aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt vervolgens dat het de staatssecretaris voor Migratie en Asiel niet toekomt om een bevoegdheid te delegeren aangezien dit volgens haar enkel kan gebeuren door de minister.

De beslissing werd genomen door een bevoegd persoon, namelijk door een attaché voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De bevoegdheden van een staatsecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het Koninklijk Besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen.

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het Koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VAN DE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "inleiding tot het publiekrecht deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rv.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Bij Koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij Koninklijk Besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het migratie- en asielbeleid. De heer M. Wathelet wordt benoemd tot staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid. Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor het nemen en verdedigen in rechte van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk in welke mate, door het invoeren van bovenvermelde artikelen, de beslissing genomen werd door een onbevoegd persoon.

Artikel 2, § 1 iuncto artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn voor de toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Dit zijn de beampten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Uit de gezamenlijke lezing met het Koninklijk Besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel blijkt dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913). Verzoekende partij betwist niet dat N.M. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché" is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekende partij toont geen schending aan van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

De drie middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC